

[Justitsministeren]

regivelse af fortrolige oplysninger til andre. Straffelovrådet anfører om baggrunden for denne begrænsning i tavshedspligten, at det ikke vil være muligt i en lovttekst fuldstændigt at angive, hvilke forhold der kan gøre en videregivelse berettiget, jf. Folketingstidende 1985-86, tillæg A, sp. 294.

På den baggrund er det min opfattelse, at lovgivningens almindelige regler om tavshedspligt ikke er til hinder for, at en minister videregiver fortrolige oplysninger til et af Folketingets udvalg, hvis ministeren anmodes herom og oplysningerne efter ministerens skøn må antages at være af betydning for udvalgets behandling af en sag. Det gælder også, selv om oplysningerne er omfattet af særlige tavshedspligtsbestemmelser, som forbyder uberettiget videregivelse af bestemte oplysninger eller videregivelse af oplysningerne til uvedkommende. I sådanne tilfælde kan der imidlertid være anledning til at fremhæve tavshedspligten over for Folketingets medlemmer, f.eks. ved at angive på dokumenterne, at oplysningerne er fortrolige. Ved vurderingen af, om en fortrolig oplysning bør videregives til Folketinget, kan det indgå, om Folketinget i stedet lige så hensigtsmæssigt kan orienteres om en sags principielle problemstillinger i generel eller anonymiseret form.

Bestemmelsen i realkreditlovens § 8, stk. 4, hvorefter de med tilsynet beskæftigede er forpligtet til over for uvedkommende at hemmeligholde, hvad de gennem deres virksomhed bliver vidende om, er på den baggrund efter min opfattelse ikke til hinder for, at Boligudvalgets medlemmer gennem boligministeren får adgang til de oplysninger, som tilsynet er i besiddelse af. Det er dog en forudsætning, at oplysningerne må antages at være af betydning for udvalgets behandling af en bestemt sag, f.eks. for behandlingen af et lovforslag eller for behandlingen af et spørgsmål om, hvorvidt der på et bestemt område er behov for en ændring i den lovgivning, der hører under udvalget.

Spm. nr. S 332

Til kulturministeren (20/12 88) af:

Holger K. Nielsen (SF):

»Hvilke konkrete initiativer påtænker regeringen for at sikre en tilstrækkelig indflydelse for de nordiske lande, de nordiske sprog og

nordisk kultur i det samarbejde inden for film- og tv-området (den audiovisuelle sektor), som planlægges iværksat med udgangspunkt i EF-landene?«

Begrundelse

På EF-topmødet på Rhodos blev det besluttet at »intensivere bestræbelserne, bl.a. ved hjælp af samarbejde med henblik på at styrke den audiovisuelle kapacitet i Europa, hvad enten det drejer sig om et frit marked for programmerne, fremme af det europæiske system med højopløsnings-tv eller en politik, der tager sigte på at fremme kreativiteten, produktionen, og som vil kunne afspejle den europæiske kulturs mangfoldige aspekter.« (Citat fra formandskabets konklusioner).

Formandskabets konklusioner skal ses i sammenhæng med en meddelelse fra den franske regering, hvor Frankrig tilbyder at agere dynamo for et Eureka-samarbejde inden for den audiovisuelle sektor. Det pointeres i den franske meddelelse, at også lande uden for EF, herunder lande i Østeuropa, bør inddrages i et sådant samarbejde.

En af årsagerne til satsningen på et europæisk samarbejde inden for den audiovisuelle sektor er angivelig, at europæisk kultur skal kunne modstå det pres, som bl.a. vil komme fra billigt producerede amerikanske og brasilianske tv-serier og -programmer.

Det forekommer ikke ufornuftigt, at der i tv-satelliternes tidsalder satses på et bredt europæisk samarbejde på det audiovisuelle område, men det er lige så vigtigt, at den nordiske dimension i det europæiske samarbejde får tilstrækkelig styrke. En forudsætning herfor er, at den danske regering aktivt og offensivt arbejder på at sikre de nordiske sprog og nordisk kultur en tilstrækkelig placering.

Svar (2/1 89):

Kulturministeren (Ole Vig Jensen):

En intensivering af det europæiske samarbejde på det audiovisuelle område omtales allerede i det forrige – tyske – formandskabs konklusioner fra Det Europæiske Råds møde den 27.–28. juni 1988 i Hannover. Denne intensivningshensigt gentages på det tilsvarende møde den 2.–3. december 1988 under det græske formandskab.